

indskrænke saadanne Overveielser ifølge den Tillid, man har til et saadant Ministerium. — Naar det erede Medlem isørigt med Hensyn til Budgettet mente, at hvis Flertallets Standpunkt bliver Folkethingets, vil Folkethinget møde en uovervindelig Modstand, da skal jeg dertil bemærke, at det erede Medlem dog vistnok veed, at det er almindelig konstitutionelt anerkjendt, at den, der siger Nei i Bevillingsager, er den Stærkste; altsaa, naar Folkethinget neqter, saa er det i dette Tilfælde det stærkste. — Det erede Medlem talte om at vippe Ministeriet — maatte hande han en Følelse af, at det allerede stod paa Bippebrædtet — og mente, at dette ogsaa var noget Urigtigt. Jeg skal henstille til det erede Medlems egen Overveielse, om ikke ogsaa Ministeriet efter Grundloven har et Bippebrædt at stille Rigsdagen paa, jeg mener Opløsningsretten. Ministeriet kan opløse hele Rigsdagen eller en af dens Afdelinger, det er Bippebrædtet, der staar til Ministeriets Raadighed; men naar saa Velgerne føre Medlemmerne tilbage igjen, da er det et Svar derpaa, at man bør sætte dette Ministerium igjen paa Bippebrædtet, og den uovervindelige Modstand, som et Ministerium kan gjøre, gjælder i alt Fald ikke længere, end det har Midler til at regjere med; naar Ministeriet ikke længere har Midlerne, saa er det færdigt. Dette veed det erede Medlem jo særdeles vel; det er Noget, som høres til den konstitutionelle MS, at disse konstitutionelle Rettigheder gaa op mod hinanden. En anden Sag var det, hvis man kunde sætte Velgermassen, Velgerfolket paa Bippebrædtet og føre det bort, saa at det ikke fik Mere at sige, saa var Stillingen en anden, men heldigvis er det jo nu saaledes, at det ikke kan lade sig gjøre. — Naar det erede Medlem henviste til enkelte Afsnit af Betænkningen, som ikke ligge for, saasom til Forsvarsvesenet og til Theaterspørgsmaalet, da skal jeg ikke nu følge ham ind paa denne Vej, men forbeholde mig at hilse paa ham med Hensyn til hans Udtalelser herom, naar dette ligger for.

Jeg tillader mig nu at henvende et Par Ord til den høitærede Consejlspræsident og Finantsminister. Den meget erede Minister fandt, og det vil man erkjende, hvis man hørte hans Udtalelser igaar, at Flertallets Indstillinger næsten gennemgaaende vare uberettigede, uantagelige eller uforstaaelige. Jeg antager, at den meget erede Minister har nogen Skyld i, at han er kommen til en saadan Forstaaelse af Flertallets Indstillinger. Jeg antager, at det kommer deraf, at den meget erede Minister ser dem under en feil Synsvinkel, og det maa, antager jeg, komme af den meget erede Ministers egen synderlige parlamentariske Stilling — jeg bruger Ordet „parlamentarisk“, fordi jeg hørte, at den meget erede Minister igaar ogsaa brugte det. Den erede Minister vil vistnok erkjende, at man maa rejse Berden rundt, ja, hvis man

kunde, endnu længere, for at finde Mage til politisk Særshyn som det nuværende danske ansvarlige Ministerium, og naar det er saaledes stillet ligeoverfor det jævne, almindelige konstitutionelle Begreb, saa er det meget naturligt, at Ministeriets Chef ikke kan forstaa Indstillinger og Forslag, der ere udgaaede fra den almindelige, funde konstitutionelle Opfattelse. — Den erede Minister sagde hift og her, at han ikke kunde tage imod den Bevilling, Flertallet bød ham, eller han gjorde Indsigelse imod den o. s. v. Dette er for saa vidt i Overensstemmelse med Flertallets Ønske, som vi ønske, at den erede Minister overhovedet ikke vil tage imod Noget af det, men gaa sin Vej, men for saa vidt det bliver til Lov, som Flertallet indstiller, saa tvivle vi ikke om, at en Finantsminister nok skal tage Hensyn til, hvad der saaledes er blevet til Lov, enten det saa er sket ved hans egen Kontrassignatur eller ved en Andens. Det var ogsaa paafaldende saaledes som den erede Minister forlangte Beviser her og der. Skalbe Flertallet befatte sig med at give Kursus i Opfattelsen af de konstitutionelle Regler for Administrationens Førelse? Det maa en Minister ikke forlange. Naar en Minister ikke er saaledes inde i de konstitutionelle Regler for sin Administrationsgrens Førelse, at han strax kan forstaa de Indstillinger, hvorpaa Bevillingerne ydes ham, maa han fortsætte sit Studium indtil han faar den fornødne Indsigt i at føre sin Administrationsgren. Det kan ikke i den Henseende forlanges, at Udvalgets Flertal skal give Kursus i Opdragelse for Ministeren.

Med Hensyn til Endrinasforslagene kommer jeg til at bemærke angaaende Forslaget under Nr. 1, at det ikke er 500 Kr. mere eller mindre, det gjælder om, men at det, som jeg nævnte igaar, er et Princip, der ligger bag ved, og det er yderligere forklaret af den meget erede Finantsminister, der mente, at Bygninger kunde spadseres fra den ene Minister over til den anden uden Lovgivningsmagts Samtykke, og navnlig, at naar Krigsministeriet tidligere havde været i Besiddelse af en saadan Bygning, kunde det faae den igjen uden Samtykke fra Bevillingsmyndighedens Side. Jeg skal nu for det Første med Hensyn til dette, der antydes igaar, sige, at der ikke foreligger fornødne Oplysninger med Hensyn til, dette Spørgsmaal, nemlig om Forholdet mellem de to Bygninger — der er Tale om en afbrændt Bygning og en overleveret — og allerede dette vilde være tilstrækkeligt for Finantsudvalgets Flertal til at gjøre Indstillingen; men dernæst maa vi bestemt hævde den Bevillingsgrundsetning, at hvad en Minister under sit Omraade har faaet bevilget af fast og løst Gods og Benge, det har han Ansvar for under sit Ministerium, og det kan ikke anvendes imod den Brug, hvortil det er bestemt, uden den bevilgende Magts Samtykke, selv om det i et enkelt Tilfælde, som her, skalbe ske ved